Не зло і не зламане в хащі крило
хитнули у вірі,
а те, що піднесло, а потім пішло
морозом по шкірі.

Хай програно бій, наступив супостат
на груди ногою,
а пам'ять стоїть, як останній солдат, —
не кидає зброю,

і жінка стоїть при вікні, при свічі,
немовби у тиші,
порубані руки, що стисли мечі,
свіча відколише.

Вона тебе жде, а трава-хоругва —
похилена слава.
Не плач, моя мила, то пізня трава,
то рання отава.

А ти це вже вкотре свій зранений рід
підняв, як сокиру?!
Ти ще підповзеш до отецьких воріт
Із битви за віру.

Ти ще заховаєш зіниці старі
під отчим порогом.
Проклявши тебе, відійшли матері,
що мовили: з Богом.

Щоб ти не хитнувся у вірі своїй,
останній вояче,
ми рід свій погубимо — приймемо бій,
і ворон докряче.